

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Bartholini,
Oratio
in obitum
J. Mullenii.

THOMÆ BARTHOLINI
ORATIO

IN
OBITUM
NOBILISSIMI VIRI
JOHANNIS MULENII
GEORGII FIL.

Publicè

In Academia Hafniensi 16, Sept.
dicta.

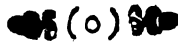
HAFNIÆ,
Typis MATTHIÆ GODICCHENII
clb lbc LXIX.

THOMAS BARTHOLINUS
PANEGYRI PUBLICA
AMPLISSIMO VIRO
JOHANNI MULENIO
GEORG. F.
IN SUPREMO TRIBUNALI
ET
COLLEGIO CAMERÆ ASSESSORI
OECONOMO COMMUNITATIS REGIÆ
ANTIQUA NOBILITATE ILLUSTRIS
MORIBUS GRAVISSIMIS
ET
ERUDITIONE CLARO
MERITIS IN ALUMNOS REGIOS
IN ACADEMIAM
IN GYMNASIUM PATRIÆ
IN TEMPLA
IN NOSODOCHIA SPECTATO
AMICITIA ET VICINITATE
SIBI COLENDO
OMNIBUS DESIDERATISSIMO

NE TANTA VIRTUS ILLAUDATA
MANEAT
CRASTINA HORA NONA
ANTEMERIDIANA
PARENTATURUS
OMNES OMNIUM ORDINUM
AUDITORES
QVI VEL BEATIS VIRI MANIBUS
BENE PRECANTUR
VEL MERITA ÆSTIMANT
VEL MEMORIAM COLUNT
IN COLLEGIUM SUPERIUS
SUBMISSE OFFICIOSE AMICE
INVITAT CONVOCAT

HAFNIÆ clb lbc LXIX. 15. SEPT.

TH.

TH. BARTHOLINI

ORATIO

In Obitum

JOHANNIS MULENII
GEORGII FIL.

Prolixas senescentis anni & ad fallacem vultum compositi minas æquiore animo pateremur, nisi secum per apertas insidias Magnorum Virorum funera traheret tristesqve exsequias. Scilicet ad universi habitum homo, universi compendium se conformat, æstatis blando calore incalescit, & ad florentis Naturæ gaudium sensus suos ac-

6 TH. BARTHOLINI ORATIO

commodat, Autumni hyemisq̄ve formidine torpentes. Vicimus inusitatum æstatis nuperæ fervorem, superatoq̄ve pulvere & sudore, quo contabescere corpora visa, fructibus collectis, almæ Cereris, Pomonæ, Fructesæ, seu verius Dei omnipotentis & Autumni beneficia experiri nobiscum statuit immortalis meriti Senex JOHANNES MULENIUS GEORGIJ Filius, cui heri ivimus exseq̄vias, sed anni languentis & ætatis & naturæ fatiscentis vitio correptum invida fata, variæ fortis cupida, mortalibus eripuerunt. Non tam inevitabiles rerum humanarum vices dolemus, quas cum alternante Natura pati omnes jam à condita Natura assvevere; iniquum enim foret de eo conq̄veri, quod omnibus ex
æq̄vo

æquo commune accidit, quodque pia
& Deo sacra mens pro malo haud reputat. Bona quippe mors est, si ex præteritis vitæ actibus præclaris ponderetur, in Dei religione transactæ, quia translatio est ad immortalitatem. Non abhorremus ab eo quod à Natura non abhorret. Nam quod Natura ligavit, id solvit Natura, & quod anima, sed per Deum colligavit, id ipsa rursus, sed ejusdem Dei nutu solvit. Ligavit autem natura corpus cum anima; anima, sed Dei jussu seipsam in corpore constringi passa est, ex quo putri domicilio ad meliorem stationem non invitata migrat. Neque denique indigno gemitu querimus senectutem in annorum fæce nobis sublatam, quia Senex, ut veterum quidam dicere solebat, ubi
jam

jam antea fructum ex bonis cepit, diutius cum eis moratus, facilius sustinet finem supervenientem, memor illorum quæ superioribus temporibus vidit cum voluptate & quibus usus est ad satietatem, consecutusque ea ad quæ tendebat, animo est tranquilliori. Fessus quippe tot annorum laboribus, tot temporum vicissitudinibus, nihil magis in votis habet, quam quieti se tradere, aliisque tempestatibus, quarum ferax est vita nostra, se modestè subducere, ad portum appellere, à navi discedere, & coronâ impetratâ, valedicere. Sunt aliæ nobis dolendi causæ, justæ pariter & acerbæ. Amicum amici antiquâ fide & virtute spectatum, & vicinum lugeo, quem bonum quia natus eram, præmium maximum tranquill-

quillitatis nactum esse me semper existimavi, cum tantum sit ex bono vicino commodi, quantum damni ex malo. Patremfamilias Deo Musisque dicata juvenus desiderat, supremum Regiæ justitiæ Tribunal prudentem pariter & incorruptum Collegam, omnes exemplum. Privatus meus est dolor, publicus reliquorum, in eo tamen conspirat, quod damno singulorum nos omnes urgeat, quia Muleonium nobis eripi sumus passi, quem in amicitia multorum annorum decursu primum colui, summum in cura paterna Frater, affines, propinqui, in fide & integritate Tribunal & Ærarium inter desideratissimos suspexit. Temporum nostrorum felicitati imputamus, quod tantum hæcenus ami-

cum habuerim, cæteri Patrem & Justitiæ sacerdotem; cæterum evanuit illa cum æstate inconstans beatitudo. Successit frigidum turbatumq; Autumnus cœlum, invidens bonis nostris fortuna sæva, senium Viri gravissimi, &, quod durius, mors divini senis. In quo laudando quanquam vires vix sufficient, quem tam difficile admirari licet quam imitari, qui exacta veræ virtutis & severitatis normâ expressit in vitâ quod nemo faciliè post illum assequatur; tamen cum plurima officia beati Viri mihi grata semper fuerint & jucunda, quamdiu inter mortales voluit numerari, tum vel maximè honorificum mihi duxi, quod ultimis Testamenti tabulis à me post funera laudari optaverit, quasi iudicio meo

meo se posteritati probaturus, qui meritis suis in patriam Academiam, in amicos, in propinquos, in magnos parvosq; omnium judicia supergressus est. Gratus agnosco hanc de amicitia nostra existimationem & meritum voti publici mihi concreditum, ut à Manibus beatis facilem veniam impetrare me confidam, à Vobis excusationem, si contentus veritate pro laude, in sanctissimis MULENII virtutibus delibandis infra vel ejus merita vel vestram expectationem subsistat oratio. Quæcunq; verò paucis dixerò, quanquam maxima, minima censerì debent, si ad ipsum beatum comparentur, quem Catonem, cœlo delapsum, non nisi Tullius dignè laudaverit. Nolite enim credere, me

velut Pythium quendam ex ocio villico velut ex orco carminibus evocatum, vobis MULENIUM posse vivum sistere aut revocare; sed imaginem tantum ejus & umbram animi excelsi ante oculos ponam, grata in beatum amicum memoria, ut vobis posterisque constet majus aliquid mortalitate hoc domicilio fuisse reconditum, quod serò admiremur, nunquam ex animo deposituri.

Enimverò non tam genus & patriam, quæ cum aliis habuit communia, quam ipsum animum pectusque virtutibus excoctum, quod ipse sibi finxerat, pro seculi exemplo adducam, quanquam eruditum hominem & sapientem ornet nobilis nascendi locus, & illustris familia, quæ in
MULE-

MULENIO nostro juncta veneramur. Clarissima est nostris Annalibus & decantata multis retrò seculis MULENORUM profapia cum Wrinis seu Wrnis pari antiquitate decertans. TURDO MULE cum aliis Regis Daniæ Hemmingii Legatis pacis transactioni apud Carolum Magnum interfuit Anno salutis Octingentesimo undecimo, magnæ inter suos auctoritatis, sicut ex Historia Francorum discimus. In Annalibus patriæ ESBERNUS MULE NIC. FIL. ædem sacram Afumentem prope Væum exædificasse memoratur Anno post natum Servatorem millesimo ducentesimo tricesimo primo, cujus ibidem Literis Runicis Epitaphium extat. CANUTUS MULE Miles inter

14 TH. BARTHOLINI ORATIO

Nobiles Erico septimo Regi à cubiculo, missus in Norwegiam Anno Christi millesimo trecentesimo de pace inter Reges septentrionis concilianda, & cum PETRO MULE inter eos numeratus, qui pro Regis Haagenii salvo com meatu in Sælandiam fuerant fide iussores. JOHANNES MULE de Beeg, cum aliis Judicibus sententiam ferebat contra tumultuantes Cimbroſ & criminis læsæ Majestatis reos post natum Christum millesimo trecentesimo decimo tertio. PETRUS MULE de Beeg, capitis damnavit Nobiles Nicolaum Brock, Johannem Staffuerschow, Johannem Papæ, aliosq; suspectæ fidei Anno reparatæ salutis millesimo trecentesimo decimo quarto. Anno qui hunc præcessit,

cessit, in Svecia rerum gestarum gloria
 celebris fertur, REGUALDUS MULE.
 Decimo octavo ejusdem seculi anno
 controversia orta narratur inter Eri-
 cum Ducem Cimbriæ Meridionalis &
 LAURENTIUM MULE ejusque affi-
 nes. Anno decimo septimo seculi se-
 quentis MICHAEL MULE Christiano
 Secundo Rege infelice volente &
 imperante ad Episcopatum Asloensem
 evectus. Taceo alios qui longa octo
 seculorum serie ad nostram memori-
 am & nomen MULENI & gloriam
 majorum propagantes, nobilitate avi-
 ta inclaruerunt, ut ad MULENIUM
 nostrum vetustatæ familiæ dignissi-
 mum progrediar, Patre GEORGIO
 MULENIO, Consule, Otthoniano,
 majorum inclytum genus prudentia
 potius

potius civili quam pompa referente, & Matre BARBARA MAGNI ibidem Consulis filia ex nobili quoque Rosenwingorum familia, natum. Maluit & ipse noster in tanta domestica gloria tacitè semper nobile stemma dissimulare, satius existimans plura in domo sua pulchra habere, quam solas imagines fumosas, rara temporum modestia, spretaque vel illorum arrogantia, qui nobili stirpe prognati, studium virtutis & honesti negligunt, vel horum stultitia, qui nobilitatem novam ambiunt, qua animi vilioris servitute digni non sunt. Platonem non accepit nobilem Philosophia, sed fecit, nostrum & invenit virtus & perfecit. Verè enim nobilis is censendus, qui eruditam purpuram eleganti statuisque
 majore

majorum simili corpori inducit, quo consilio firmatus semper MULENIUS, maluit nobilitatem avitam virtute propria mereri quam possidere. Nec indigna tantæ familiæ patria contigit, Fionia nempe, Daniæ pectus, ubi primum Otthinæ, quæ Deorum antiquorum apud Danos olim sedes fuit, spiritum hausit quinto anno nascentis hujus seculi. Nota Provinciæ in ortus suos surgentis universo orbi nuper gesta, ubi imminens cervicibus nostris hostis & inquilinus factus, non ita pridem repressus & extinctus penè, pacis, qua fruimur, fundamenta jecit, ut facessere hinc debeant laudum Fioniæ obtrectatores, qui pultiphagos probrosa voce heroicis Insulæ cives appellant, quasi cœli faventis beneficium

foliæque ubertas in fagopyro ingeniis incolarum aut masculo spiritui quicquam officeret. Fuere enim & Romanorum fortissimi pultiphagi, & imbelles alii barbari sarcophagi. Credite mihi, Auditores, cœnam hanc Deorum esse, quos etiam vilibus quibusque cibis vesci accepimus, imò cœnam Saturniam, ignaram peregrinarum deliciarum, quæ utinam ad Insulas suas infortunatas relegarentur, relicta pulte, cibo parabili, quo longo tempore olim vixisse Romanos, non pane, non cæteris cupediis & Apitianæ gulæ illecebris, etiam cum se Viros maximè monstrabant, veterum fide scimus. Mascula Fionorum mens se ipsam vindicavit ab injuriis, semperque à Pa-squino & Marphorio remotior, in civium

vium suorum fortitudine triumphat, gavisa MULENII natales tantum splendoris sibi reddidisse, quantum acceperant. Exseruit enim se generosa MULENII indoles in ipsis cunis, & ad summa quæque spem haud dubiam ostendit. Aucta fuit ea magnis incrementis Præceptorum institutione, quam domi ea genii promptitudine & alacritate hausit, ut junior ad Academiam nostram, tanquam bonarum artium mercatum missus Parenti nostro, tunc bona fortuna superstiti, studia sua commendarit, qui mirificè novi civis indole captus amare MULENIUM nunquam destitit, de quo MULENIO testabatur Vir Clarissimus *M. Svenonius*, Sororius ejus, nunquam ex Gymnasio Otthiniano, ubi tyrocinia posuerat,

fuerat, meliorem doctioremque profuisse. Nec inferius expectatione erat excitatum ad quævis serua ingenium, quod in Academia nugas vulgi averfatum optimis fe addixit & melioribus literis ocium juvenile impendit, quod alii malè ociofiffimis occupationibus perdunt. Ufus confvetudine *Brochmanni*, Parentis noftri *Caspari Bartholini*, *Wormii*, aliorumque Doctorem, ad ardua omnia præfcium animum eloquentiæ ftudiis & prudentiæ, Philologiæ & Historiarum ope, ad quas fingulari femper amore ferebatur, munit & inftituit, omnem operam in auctorem cognofcendis, in evolvenda antiquitate & in notitia tam rerum, quam hominum, quam temporum infumens. Trita omnia exfibilare cœpit,

pit, in quibus salutem suam positam, arbitrantur, qui præter Barbara, celerent, Dario, barbaro ritu, Darii Persarum Regis quasi autoritate, sapiunt nihil nec æstimant. Quanquam Artem hanc artium & Scientiarum Scientiam, quo amplissimo titulo Dialecticam suam ornant, Sapientes plures probaverint, velitationibus scholasticis aptam; eloquentia tamen Viris cordatioribus & ad Reipublicæ munia natis se justius commendat, quæ tanto intervallo ab ista distat, quantum, ut Zeno jocabatur, lata palma à pugno. Hac namque eloquentia ni *P. Valerius* dissidenti urbi subvenisset, spes tanti imperii in ipso pene ortu suo corruisset. Hac eadem *Pisistratus* regium imperium apud Athenienses obtinuit, *Pericles* liberis A-

thenarum cervicibus jugum servitutis imposuit, pro arbitrio suo urbem versans, *Tullius* à conjuratione Romam liberavit. Cumque scholastica studia propius admota fastidio sint, Philologiae amore accensus MULENIUS id obtinuit, ut in famulitio quoque suo comparatas quamplurimas haberet disciplinas, & suo semper imperio subjecerit, ex multa eruditione, ex pluribus artibus & variarum rerum scientia exundans. Quae ut pietatis religionisque face collustrarentur, in familiam Magni Danorum fideris *Oligeri Rosæcranzi* translatus & coelestium præceptorum disciplinis innutritus didicit, omnia cum sciret, umbram esse, nec titivilitio æstimanda sine vero Dei cultu. Nam, ut pie Episcopus Hipponen-

ponensis, sicut vita carnis anima est, ita beata vita hominis Deus est, cujus oracula velut ex tripode in beatissimo Divini Herois convictu hausit, hac parte felicior *Platone*, quod in hujus *Socratis* tempora incidere. Jamque maturum prudentia civili & Divina scientia pectus ulterius excutere cepit, indignatus illorum socordiam qui ad culinam domesticam omnes bonæ spei igniculos accendunt, quanquam tum agere bonum doctumque civem posset, voluit tamen decem & quinque annorum peregrinatione testari publico, quam latè se mens generosa per meliorem orbis partem expandat, quam multa animo complecti capax sit, qui ad immortalia surgit. Comittem itineris primi, in Britanniam & Bel-

Belgium bonis avibus suscepti habuit Virum genere & omni virtute Illustrum *Ericum Rosæcranzium* Magni Patris *Oligeri* filium magnum, non ita pridem ad Rempublicam Britanniae turbatam legatione pro Augustissimo Rege nostro & Domino clementissimo FRIDERICO TERTIO magna laude defunctum, quem studiorum juvenilium socium per totam deinde vitam veneratus est, nobilitatis delictum, Musarum amorem, industriæ exemplum, cujus optimi & fidelissimi contubernalis memoriam cum animo suo recenseret nobisque nuper ægrum invisentibus pleno ore deprædicaret, tanta dulcedo & affectio Nobilissimi Viri inhærere visa est MULENIO, ut ipse quodammodo sibi videretur in-
 præ-

præterita redire præsentis morbi oblitus. Dignus mehercules MULENIO pullus, quem cum MULENIO comite ingens illud Eloquentiæ flumen *Boxbornius*, cottidianæ in Academia Leidenſi conſuetudiniſ recordatione publico ſcripto poſteritati commendavit. Germaniam, Galliam, Italiam, Britanniamq̄ve ter repetitam cum laudato *Erico Roſæcranzio*, mox *Lindeno-vius* fratribus Nobiliſſimis *Henrico & Jacobo*, aliisq̄ue quibus recensendis ſuperſedeo, vitæ integritate & innocentia, doctri-næ variæ excellentia, gravitate morum & perſpecta ubique prudentia, ſuam facilè reddiſſet, ſi capi peregrinis voluptatibus potuiſſet conſtans ſibiq̄ue ſemper ſimilis MULENII animus, cui propoſitum fuit optima

D

quæ-

26 TH. BARTHOLINI ORATIO

quæque cum delectu seligere, multa
scrutari indefessa curiositate, quæcun-
que vel veterum ruinæ Romæ alibi que
reliquissent, vel pulchra & utilia ele-
gantiorum populorum diligentia re-
perisset, omnium gentium homines
novisse & historias, omnis generis mo-
netas, plurimarum linguarum com-
mercium perspexisse, vitia sola autho-
ribus relinquere. Discite hinc, qui-
cunque generoso impetu varios Soles
meditamini, ne sola urbium splendi-
darum nomina, peregrinas vestes tes-
sellatas, braccas, comas calamistratas,
delicias solas vel discatis vel in patriam
magno rerum & temporis pretiosi de-
trimento referatis. Non tædio patriæ
aut fastidio totiens patriam reliquit
MULENIUS, sed sic abiit ut & melior
sem-

semper rediret & alios ejus curæ commissos, secum meliores reduceret. Non aleam sectatus, non ludicra forensia, non popinas, non lupanaria, non collegia Ambubajaram nec balathrones, sed ritus gentium honestos, mores Principum Virorum elegantes, locorum Antiquitates, Rerumpublicarum formas & instituta, eruditorum colloquia & publica monumenta, sapientum consuetudines, & quicquid denique vel eruditum ornat, vel instruit prudentem, suo adjecit comitatu. Hoc rerum pulcherrimarum splendore, hac partæ gloriæ fama & existimatione peracto feliciter quindecim annorum itinere, quem numerum Regi Ezechix vivendi metæ superadditum perfectæ vitæ cursum vocarunt,

carunt, patriæ demum dulcissimæ red-
ditus, ut publico aliquando commo-
dius inferviret, res privatas primum
& familiam procuravit, Reipublicæ
fundamentum, ductaque uxore lectis-
sima MARIA BRÖDDIA, Antisti-
tis Viburgensis WICHMANNI HASEBARDI,
ad custodiam religionis venerandi, vi-
dua & filia Senatoris Hafniensis, ita
disposuit ocium suum, ut non priva-
tus esse videretur civis, sed publicum
exemplum, quando secessus illius,
tranquillitatis nomen, non desidiæ
inerebatur. Bibliothecæ adornandæ,
reique nummariaæ antiquæ colligendæ
eruditam operam hoc temporum tra-
ctu impendit & sumptuosam, inpri-
mis quæ ad patriam historiam spectant
illustrandam. Leve negotium vide-
tur

tur prima fronte imperito vulgo, sed tanto sapientioribus præclarius, quo magis impedita est antiquitatis silentio numaria res Danorum, & à paucioribus tentata. Singulare circa hæc MULENII studium fuit, ut undique conquisitas Danorum monetas & ordine dispositas, ingenio perspicaci & Historiæ patriæ exacta notitia illustraret, qua etiam notas obsoletas & literulas penè oblitteratas temporum & terrarum injuria in nummis antiquis nullumque ætatis suæ indicium præferentibus exsculpsit & enodavit. Salivam mihi non semel thecas illius nummarias pervolventi movit, ut rogare non destiterim pro patriæ historiæ & Antiquitatis reverentia, publico ne invideret quicquid tot annorum cura ob-

servaverat. Quanquam omnes cogitationes ad patriæ augendam laudem, deflecteret, exorari non potuit ut magno studio in adversariis conjectam rei nummariæ Historiam publicis chartis legendam orbi exhiberet. Mihi verò cæterisque intimæ admissiois amicis summam rei nunquam negavit. Quantum fugiente memoria recolere possum, antiquissimos numulos ex vasis testaceis in Cimbria & Fionia erutis, sed æneos, quales olim apud majores nostros in usu erant, inactus est, quos domesticos esse nullus dubitavit, quia magno numero vasis duobus in patria terra inventi: antiquitatem verò indicari ruditate præli absque ulla politura; multos præterea terræ, in qua tot annos delituere, acrimonia & æruginè

gine planè erosos peneque consumptos; nec verosimile esse alios prisco ævo in usu fuisse, cum veterum Principum claritudinem ex armis potius quam opibus æstimarit Saxo: nec pro thesauro vile metallum servasse, si meliores nummi apud majores extitissent. Fuisse autem omnes ænei, parvuli, sed figuris & numero diversi. Hinc suspicio ipsi nata antiquiores illos esse qui pauciores numero & figurâ, recentiores, quorum copia major. Et quia plurimi stellâ & cruce signati apparebant, à Christiani nominis Danos fuisse cufos verè divinavit. Quis valor numulorum istorum fuerit, hariolari nequivit. Illud ex Annalibus nostris didicerat, nobisque de facili persuasit, sub primis Danorum Regibus nullum
aut

aut exiguum numerorum fuisse usum; nam merces cum mercibus commutabant, more veteri simplicissimo, etiam nunc apud Islandos servato, iccirco minutulos numos & usuales cuderunt ex ære, ad res minoris precii comparandas aut ad summam precii in rebus permutatis supplendam & æquandam aptos. Nec auro enim nec argento abundabat illud seculum, hoc defectu beatius nostro, utinamque posset ex seculo nostro in totum iterum abdicari sacra illa fames, ad perniciem vite reperta, ut res ipsæ inter se permutarentur fide bona & antiqua, sicut & Trojanis temporibus factitatum, & apud veteres nostros Danos incorruptos, qui nec preciosa illa in numos effigiârunt, nec superbas inscriptiones
im-

impresserunt, contenti simplici corona, gladio, cruce. Deinde vocem solam addiderunt REGIS, mox nomina propria cum imperio populorum non locorum, ut ERICUS Rex Danorum cum gladio, WOLDEMARUS Rex Danorum, ABEL Rex Danorum, denique nominis vultusque ratio invaluit, ut in numulo argenteo, cujus hæc inscriptio: *Cnut Rex Anglorum.* Cæterum ex humili ista conditione emergens res numaria sub Regibus Augustis ex familia Oldenburgica, altius surrexit cum primum Unciales seu Thaleri Imperiales à JOHANNE Rege, ac numi aurei in Dania aureum seculum imitata cuderentur, jamque insigni splendidaque varietate effigiem Regum optimi FRIDERICI TERTII refer-

E

ren-

rentes omnibus aliis nationibus, etiam cultissimis, palmam elegantiae & majestatis cum autore præcipiant. Accuratam omnium horum seriem MULENIUS inter ocii oblectamenta collegit multo aere signato, & argento dignam, quam ad pedes Sacratissimi Danorum Monarchæ, qui veterum & recentiorum gloriam in se contraxit, ante fata humillimo voto projecit, ut in Sacratio Majestatis Regiæ conservata temporum sequentium oblivioni & ærugini subtraheretur. Ad majus fastigium, singula produxisset, si privato esse porro licuisset. Sed domi diutius contineri MULENII virtus non debebat quasi perpetui silentii prædamnata. Non invidit unquam fortunis aliorum, meliora tamen de se quoque cogita-

gitare potuit. Nam cum se integerrimè semper gesserit, T. Aufidii exemplo demonstravit pristinum statum fortunę suę vel voluntati, futurum verò dignitatis incrementum moribus esse imputandum. In publicam igitur orbis patrięque scenam erat producendus, ut quia prima vitę tempora sibi indulserat, media patrię & extrema impertiretur. Fatigato annis & curis beatissimo Avo nostro D. THOMÆ FINCKIO, qui ætatis privilegio à publicis officiis vacationem meruerat, subrogatur in curanda œconomia Centum Studiosorum, quam ut providus Paterfamilias ea fide administravit, etiam difficillimis obsidionis Hafnien-sis temporibus, ut supra vires nifus majorem semper habuerit Alumno-

rum Regionum rationem, quam proprii emolumentum, optimæ conscientiæ fiducia asseverare non dubitans, luere se paratum in ægro corpore & expiare si quid injusta manu subtraxisset elemosinæ. Et quod imminutus sit alumnorum numerus ex quo ad has curas venit, bello imputandum, quo coloni exhausti, decimæ depauperatæ, proventus operarum defectu diminutus. Rectè enim Socraticus ille, cujus voce Musæ quasi locutæ feruntur: cum sumptus integri ex re familiari procedunt, opera verò non perficiuntur ita, ut ex sumptu aliqua redeat utilitas, mirum videri non debet, egestatem hinc pro rerum abundantia oriri. Magna interim sollicitudine de necessaria annona providit cum temporum

porum observantia, congestam modo debito & mensura justa expendit, alumnos tanquam Deorum convivas lautè habens & benignè, servos & minis & beneficiis in obsequio continens. Excanduit enim subinde ubi extra jussitum est, ita tamen ut levem rem magnis detrimentis corrigere noluerit, obsequio statim mitigatus. Honestius putavit cum Julio Agricola offendere quam odisse. Nec aliter hæc sacra constant. Minis uti & objurgationibus sine contumelia, Patrifamilias licet, ne sævire videatur, & intra verba iram continere quando ad justam indignationem concitatur honesti animus, sed breves iras sapiens temperat benevolentia, ubi de summa rerum non agitur. Graves isti mores, benigni

tamen & cum cujusq; æquitate conjuncti, majorem MULENIO finxere fortunam. Spectatâ œconomi prudentis in Alumnorum Regionum reditibus fide & sinceritate, Cameræ suæ Computorum seu Ærario Regio adscripsit Serenissima Majestas Regia, ut de Regni sui acceptis & expensis calculum poneret, signandæq; chartæ publicæ præfecit. Mansit hic MULENIO, quæ prior fides. Labore lætatus, constantia in publicis negotiis indefessus, copiam sui quærentibus fecit, & si quis alius, ad rem Domini sui attentus, quacunq; valetudine, quibuscunq; occupationibus, sua præsentia effecit ut veniret quisq; cum vellet, veniret quisq; cum posset, fidem suam cum charta Regi suo obsignans, quem
 tam

tam habuit sibi propitium, ut infra majestatem non putarit fidi servi Mufæum & collectam veterum numismatum seriem inspicere, & de rarioribus differentem audire, non ut Alexander in dolio Diogenem, sed quasi in curia Catonem. Unde nec hoc termino stetit MULENII dignitas. Ulterius progressa emerfit & quo Solon juvenes admittere noluit, senio-rem MULENIUM Regia clementia promovit, ad supremum magistratum & consultationes. Ita Lycurgus egregia lege demonstravit, qua ratione virtus ad senectutem usq; possit exerceri. Nam quia judicium de Senatoribus ad vitæ metam retulit, eo effecit ipso, ut ne quidem in senecta laudis & honesti studium negligeretur, Non Spartaë solum,

solum, ut olim quidam dixerat, sed & Hafniæ fenescere bonum est. Quod igitur ad tribunal summum evectus sit robusta jam ætate MULENIUS, senilis meriti & iudicii argumentum interpretamur, in quo, quia vitæ pars extrema, sicut quod in mellis imo dulcissimum est, saniora consilia & maturam dulcedinem experimur. Suffragium dare sexagenarios senes Romæ non licuisse, Antiquariis non credimus, licuit enim sententiam dicere, & à senectute Senatus olim appellatus, qui cœtus constat pulcherrimo senum ordine, annis & animis maturo, ubi in marcido licet corpore, mentis vires se clarius exserunt, sicut lumen candelæ oleo pene consumpto. MULENIO tamen nostro etiam hac ætate ingravescente

vescente corpus vegetum, mens vivida, mores severi quidem, sed salibus jocosisque conspersi sermones. Candidum pectus per omnes ætates circumtulit, domi forisque nunquam fractus, nemini offensus nisi peccantibus, implacabilis fucatis, bonis benignus, omnibus venerabilis. Studia amœniora à primis annis excoluit, senectutis oblectamenta, cumque fœcunditate uxoris optimæ frui non liceret, ereptis præmatura morte magnæ spei filiis WICHMANNO & OLIGERO, orbitatis solatia in Bibliotheca, quam optimis libris instruxerat, quæsivit, ut librorum multitudine defectum liberorum suppleret: his quippe à rerum natura & accipiedi spiritus & reddendi eodem momento temporis vel diver-

so legem dictam non ignorans, illis verò se immortalem reddi. Prudentia civili ad miraculum eminebat, patriæ historia, antiquorum ritibus, literis humanioribus, Patrum Sanctorum lectione, omni pene eruditione avidum animum satiavit. Plura non possum, quia subtractum esse oculis nostris MULENIUM recordor, immenso desiderio relicto, qui tanto nostri semper amore flagravit, ut crederes unam mentem in duobus fuisse divisam, in quo laudando non vereor me excedere modum, quippe periculum nullum est ne sit nimium, quod esse debet maximum. Jamque cum MULENIO summum honoris culmen excedente ad alia me diffunderem quæ vel ille vita prudenter & solertissimè

gessit, vel alii libenter de illo audiunt, nisi menti meæ in publico laudum consensu defixæ caligo subitaria, & cœcitas oculis illius irrepens implicaret omnia, sisteretque officiosæ orationis cursum. Integro processerat ad senium curriculo felix MULENII vita in rerum optimarum affluentia, gloriæ ubertate, gratia Regis, bonorum amore, omnis virtutis perpetuo exercitio, mente integra & inconcussa, nisi quod desiderium amissæ conjugis suavissimæ concoquere nunquam potuerit. Devoranda restabant morbi & mortis tædia, quæ quidem sapiens formidare non solet. Mortis quippe metus timidos exarmans, in spem futuræ vitæ melioris excitat cordatos, cum anima libertati suæ reddenda ad exitum se

componit præmio æternitatis. Non hæc piorum censenda pœna, sed corona, sed bonorum complementum, quo Deo advolvimur propius terrenis vinculis expediti. Morbi autem pias mentes non terrent, quibus admonemur, optimos esse nos, dum infirmi sumus. Neminem infirmum, aut avaritia aut libido aut honores vani sollicitant, tunc Deum, tunc homines esse nos meminimus, invidentes nemini, neminem despicientes, ac ne sermonibus quidem malignis aut attendimus, aut alimur. Non est quod immutatum morbo quasi per insidias invadente, aut mortis certæ metu animum MULENII credatis: semper masculam mentem servavit, quanquam inquieto corpore, bile abundante, ex-
cute-

cutere mallet injurias urgentes quam pati. Talis infirmus perstitit, qualem se sanus profitebatur. Venerat fortè ad ædes meas vicinas, ut officii causa, in urbem reversum me reviseret, vix-
 que pedem retulerat amici vicini memoria calentem, cum oculis, quos multorum annorum lucubrationes offuscarant, derepente cœcitas suffunderetur, brachio sinistro langvor & motus impotentia, quibus affectionibus in dies ingravescentibus nec pedes deinde nec lingua in mali consortium ex nervorum vicinitate tracta officio suo fungebantur, donec tandem post trium hebdomadarum luctam inquietam & fractum corporis robor, catar-
 rhus faucibus incumbens, spiritum intercluserit. Itum statim in morbi

exordio ad templum Æsculapii, ad vota & supplicationes. Advocatus mecum urbis Chiron *D. Paulus Moth*, nihil non tentavit ut gravissimus corpori morbus à capite ejusque impeditis nervis diffusus, averteretur detractione sanguinis, enematis, pilulis Cephalicis, inunctionibus, lotionibus, frictionibus, potionibus, spiritibus, linctibus, & aliis medicinæ instrumentis, quibus longus usus spem fecerat juvamenti: cæterum mali invalescentis vis perseverans vota omnia elusit. Nec consilia, quæ tandem veteris amicitix jure rogatus prudenter suggessit longa artis Medicæ experientia inclytus *D. Simon Paulli*, quicquam invita natura profecerunt. Nec denique ingentis Naturæ Mystæ, Illustris *Burrbi*
arca-

arcanum Ophthalmicum, quod amicis petentibus longe lateque concessit, oculis ab interno animalium spirituum defectu occæcatis potuit nativum lumen restituere, quanquam nonnihil se quasi per nebulam vidisse, æger ingenuè fassus sit. Scilicet Senex noster, quinto supra sexagesimum anno consternatus, oculorum usu intercepto, ne quicquam conqueri, mente acutissimè cernens, quod minora hæc terrena essent, per immensam æternitatem cogitationes & ad Deum infinitum diffundere malebat quam fessis mortalium rebus & nocte involutis diutius inhærere. Hinc cum minus obœdiens se præberet animo quietem optanti corpus, crebris jactationibus sibi & astantibus molestum, nihil in ore aliud,

aliud, aliud in pectore nihil habuit quam votum beatæ mortis, ut vinculis corporeis ætate & morbo detritis solutus, esse posset cum Christo, cumque sibi ipsi imperare quietem non valeret, nec animo pacem dare, calido voto exclamavit: ô Domine ure, seca, sed da patientiam. Nempe benè habitaverat anima beata, & domicilium tanto hospite se privari, etiam emeritis jam stipendiis profligatæ ætatis, ægerrimè patiebatur. Ut tamen sine magnis turbis sibi invicem valedicerent, quietioraque omnia ad placidam se componerent æternitatem, cum Deo, quem devota sanctaque religione sanus coluerat, in gratiam rediit, & solatio divino per Dei Sacerdotem *M. Jacobum Fabrum*, Præpositum

tum

tum nostrum, qui ad numen propitiandum invigilat, per vices accepto, totum se Deo addixit. Mox sarcinas quasdam, quas forti semper animo passus fuerat, ne abiturienti & ex hac mortalitate migraturo essent oneri, abjecit, consilio Stoici res suas in arctum cogens, sed piis usibus destinatas & profuturas posteritati. Testamento enim maturè signato, testibus Licentiato Petro Lassono, redivivo Triboniano & magno patrii Romaniq; juris interprete, uti & D. Paulo Moth, Medico summi judicii, Curatore D. Petro Scavenio Juris Antecessore, Affine & amico sincero, quibus omnibus familiariter usus fuerat, innumerabilem Librorum magna cura & pari delectu collectorum numerum Regiæ huic Academiae publicisq;

blicisq; eruditorum usibus cum summa septingentorum Joachimicorum quibus loculi exstruantur, libri novi emanantur, & salarium sub Bibliothecarii, cui etiam ædes proprias habitationi destinavit, augeatur, laudabili munificentia, liberalissima impensa, legavit & in perpetuam bonæ voluntatis memoriam donavit. Dignum sanè tanto Testatore donum, cui immortales gratiæ à publico debentur, quas adhuc superstiti, lecto assidens persolvi, cum de præclaro instituto, pulcherrimo isto sapientis doctiq; monumento & studiosa cura, me fecisset certiolem, & hic publicè non reticebo. Nullum certè est magno MULENIO immortalitatemq; merito impendii genus dignius quam quod erogavit in posteros,
non

non tam Palatii Bibliothecarii ornamentum quam studiorum illustre instrumentum. Servabit splendidum depositum Academia, custode Ostensfeldio ingeniorum ac doctrinæ principe, non in spectaculum sed singulorum studium. Juventus tanquam docentem ex libris MULENIUM inviset, qui publicè docere eloquentiam, etiam magna precē vocatus ad Academiam Soranam olim recusavit, post fata in libris disertus. Omnes MULENIUM loquentur, totq; laudibus effe-
rent quot libros sunt lecturi. Gratulemur publico Bibliothecæ Palladio, & beatis MULENII manibus optimè precemur. Sacros libros BROCHMAN-
nus nostro ævo donavit, Medicos Fui-
renius legavit, Philosophos dedit

Gielstrupius, MULENIUS præter alios, quoq; Historicos & Philologos adjecit, & quando alii horum exemplo, boni publici amantes ex divite penu addiderint complementum, parem à publico hoc Musarum domicilio merebuntur gratiam, ut illorum cura & liberalitate cæteræ Musæ de scientiis suis profusius omnibus dispensent. Ex reliquis bonis piõ in Deum animo, Templo B. Virginis, quod ossa ejus & conjugis contegit, ter centum Imperiales, scholæ patriæ Otthinianæ septingentos, pauperibus hujus urbis mille largitus est, ubiq; pietatem spirans, ut alias summas argenti silentio involvam fratri unico Viro Amplissimo, nepotibus, privigno, servis prodiga manu sine hæredum reliquorum dispen-

spendio concessas, tanto gratiores accipientibus, quod nemini creptæ, locupletatisque tam multis, pauperiores tamen hæredes non sint facti, quorum tantus est erga MULENIUM amor, tanta in defunctum veneratio, ut mallent amplissima hæreditate carere, quam suo MULENIO, in quo spem omnem nepotum, fortunam amicorum omnem sitam existimant. Nos quoque desiderio tam chari capitis, tam constantis amici, tam boni vicini, qui inter vota & lacrymas suspirantium tertio hujus mensis Septembris die cum Phœbo occidente placidè expiravit, ad meliorem vitam quasi Sole duce, quam piâ vitâ semper desideravit, digressus, quanquam mortales caducosque titulos Manes ipsi

deprecentur, sempiterna gloria, in quam nihil morti licet, & perpetua memoria tot in publicum merita, tot virtutes fulgentes prosequimur mœsti, & ne ulla oblivione obscurentur, posteritati consecramus, detestati barbarorum mores qui eos qui sexaginta annorum ætatem excefferant, vel immolatos olim & arrosos devorarent vel acōnitum propinarunt. Non enim ipsa invidia inveniet, quod jure in MULENIO carpat. Fateor apud quosdam acerbiozem narrari & ad iram subinde propensiozem. Sed faciles hos motus mens generosa patitur, cum ex iracundia nihil superest. Langvidus animus censetur, qui ira caret. Irascitur sapiens vitiis, non personis, & cum maximè fervet concitata

citata bilis justis de causis accensa, forti prudentiâ temperatur si quidem ex toto removeri nec possit nec debeat. Iram fomitem virtutis veteres Philosophi dixerunt, si intra limites se contineat, & affectum necessarium Deoq; probatum sacri Codicis autoritate damnare nemo ausit ad coercenda peccata eorum qui sunt in nostra potestate, hoc est, lactæ eloquentiæ Patre interprete, ut arctiore disciplina minor ætas ad probitatem justitiamq; formetur. Gravissimè obtrectatoribus os obstruit Beatus ille Civitatis Dei Candidatus: In disciplina enim Christianorum non tam quærendum utrum pius animus irascatur, sed quare irascatur, nam irasci peccantibus sana consideratione non posse repreh-

hen-

hendi. Nihil hac parte à MULENIO beato peccatum, qui nec modum excessit nec humanitatem, bonis comis, adversus malos injucundus, ut cum Julio suo Agricola simul suis virtutibus, simul vitiis aliorum, in ipsam gloriam præceptus ageretur. Non offendit servos suos, sed emendavit, sed beneficiis minores, amicos officiis sibi devinxit, Deumq; pura mente in vita colens, quanquam cadaver anima beata desertum, ut arbores amisissis hoc Autumno foliis, ariditatem post senium mentiatur, vere tamen futuri seculi blando æternitatis calore revirescet.

D I X I.

RECTOR REGIÆ HAFNIENSIS ACADEMIÆ
M. BARTOLUS BARTHOLINUS
 Eloqventiæ Professor Regius

L. S.

AUxit superos cœlumq̄ve illustrius reddidit æternos nunc in orbem collectum sydus **JOHANNES MULENIUS**, cujus ut memoria, fidei literarum custodiâ, in omne sacretur ævum R. P. maximè interesse existimavimus. Donec enim terris commodatum fuit hoc nomen, titulis id omnibus majus optimi quique judicarunt, & nunc, postquam in cœlis eminere cœpit, tanto ereptum prosequitur orbis desiderio, quantum id posteris reliquit exempli. Equidem inviti fugientem illustrem animam lugubri stilo prosequimur, curasq̄ve ac cogitationes nostras lætioribus impendere officiis maluissemus, quàm hæc feralia atrectare. Sed poscit pietas, jubetq̄ve ut præclaris viris non modo præsentibus deferantur, sed & mortuis duraturâ scriptione delegentur, officia, tum ut ipsi oblivione exempti æternùm noscitantur, tum ut altius exaggeratum eorum nomen populis nepotum exerendæ virtutis ingens aliquando sit incitamentum. Neq̄ve enim

H

fas

fas est maximas virtutes, velut leviora delicta, silentio punire. Testator debet esse earum memoria & recordatio prorsus indelebilis. Ideoque ne vel nostrum officium vel posteritatis negotium neglexisse videamur, inter sydera transcripti **MULENII**, heu quodam nostri, brevi sermone celebrabimus Apotheosin, narratâque vitæ ejus historiâ insignes his qui supersunt ad decus æmulandum addere stimulos conabimur.

Nobili & antiquâ is stirpe generatus vitales curpere auras & cœrula tueri tecta primùm cœpit Othinæ, Anno seculi hujus quinto, die octavo Martii. Genitorem agnovit virum spectatissimum **GEORGIUM MULE** urbis consulem, Matrem præstantissimam rarissimique exempli Matronam **BARBARAM MAGNI**, viri quoque consularis, filiam, (quorum in laudes ambitiosè effundi non juvat, cum nihil splendoris dignitatisque ab hæreditariis sibi accedere imaginibus beatus noster unquam putaverit.) Commendari tamen pietas ac solertia eorum meretur, quod statim natum servatori Christo per sacre undæ asperisionem authoraverint, factumque majorem primis fidei elementis sedulo imbuerint, donec ad illam perveniret ætatem, quâ ma-
jori-

joribus se studiis applicare potuit. Et tunc quidem excolendo ingenio clarissimos doctores admoverunt, qui monitis gravissimis tenellum componerent animum. Nactus autem erat puer mentem, quæ pulchrius nihil, nihil amœnius unquam fuit, eosque præcipuè impetus, quibus amœniores literas principe studio & quodam voluptatis ardore adamaret. Hinc factum quod in patriâ scholâ non interruptâ serie, ab infimo ludi ordine ad supremum, paucorum spatio annorum, ascenderit, Gymnasio pedem intulerit, tandemque, si quis alius, maximè commendatus in Academicam libertatem Anno 1624. die Martii 24. suo jure, suoque merito se asseruerit. Eminentat tunc in Academiâ supremi Magistratus honore ac purpurâ conspicuus, Vir incomparabilis D. CASPARUS BROCKMANNUS, Selandiæ postea per multos annos Episcopus, præsidebat autem facultati Philosophicæ Vir clarissimus JOHANNES JANI ALANUS, qui novum lycei hospitem, venustissimi ingenii hominem, magni per literatum orbem nominis Viro D. CASPARO BARTHOLINO tradiderunt, ut privatâ ejus curâ bonarum artium studiis jam supra ætatem penitus addictus dignum

60   R E C T O R I S   P R O G R A M M A

fortunâ, dignum majoribus animi cultum porrò acciperet. Annum integrum cum semestri in Academia consumpsit, studiorumque omne genus emensus est, adeò ut literarum amœnitate brevi imbutus etiam solidiores disciplinas felicitis ingenii captu complecti cœperit. Sed, ut res humanas versat fortuna, ita ex transverso in conatus ejus planè egregios ejusdem licentia incurrit. De populari cœpit urbem dira lues, unde, ut in pestilentia affolet, tristi justitio clausæ stabant Musarum ædes. Ideoque, ut uberiores ingenii cultum alibi caperet, postquam ad suos per breve temporis spacium divertisset, Soram se contulit, nomenque inter Regiæ atque illustris Academiae alumnos professus est. Hic civitate, quod beneficium sine Mæcenatum gratiâ nemini tunc contingebat, ultrò donatus est, studiisque pertinaciter inhæsit, & sapientiæ fontes largiter hausit. Ita animi dotibus brevi cultissimus facile favorem dignationemque nactus est. Est enim virtutis hoc maximum præmium, quod latere suos non sinat. Innotuit magno Heroi HOLIGER O ROS ÆKRANTS Regni Daniæ Senatori amplissimo, qui summo loco natus, summâque virtute, atque amplissimâ dignitate conspicuus
 pari

pari animi ardore in publicæ rei curam & literarum tutelam intentus tunc vivebat. Is captus præclarâ indole familiaritatis ipsum sacris initiatum in spem liberalioris fortunæ maximè excitavit, præivitq̄ve ipse, ac literariam monstravit viam, quâ ad nova decora, novumq̄ve iretur fastigium. Nobile hîc exegit quadriennium, donec Anno 1629. magnâ generosissimi Herois liberalitate auctus nobilissimo filio ERICO ROSÆKRANTS; qui in Angliam proficiscebatur, adjungeretur, non ut adolescentiæ ejus moderator & arbiter, sed ut virtutum morumq̄ve spectator ac testis adesset, ea quippe juventutis ejus rudimenta jam tum erant, unde vel senes exemplum caperent. Oxonia atq̄ve Cantabrigia per biennium utrumq̄ve habuerunt, inde lustratis principibus Britanniæ urbibus visisq̄ve rarioribus, quibus exterorum ad se oculos deliciarum fœcundissima terra allicere solet, in Belgium transfretarunt, & electâ studiorum sede Lugdunensi urbe per quadriennium in summorum virorum, *Cunei, Bartei, Vosii, Heinsii & Boxhornii* contubernio juris scientiam, politiores literas, & artes quibus civilis ordo disciplinæ continetur, sectati sunt, tantosq̄ve fecere pro-

gressus, ut clarissimorum hominum gloriam, qui artes has atque scientias profitebantur, parum abesset quin æqvarent. Hinc digressus, prementibus jussis paternis, patriæ se reddidit illustrissimus ROSÆKRANTSIIUS, ut Regiarum gloriosæ memoriæ Principis CHRISTIANI nuptiarum pompam cum delecto nobilitatis flore auget, & tunc penates satis diu non visos repetiit quoque MULENIUS, domumque suam utriusque Parentis interitu funestam reperit. Quo gravi vulnere ictus quidem se ipsum tamen collegit, (erat enim cuicumque fortunæ par animus) &, ut res domesticas commodius componeret, missionem petiit à magno Patrono ROSÆKRANTSIO, eamque præmiis invidiæ capacibus ornatus obtinuit. Postquam ita virtutem exteris & fructum secessus patriæ probasset, magna de ipso sibi promittere nobilissimi quique ausi sunt. Et ex eorum numero præcipuè perillustris Heros JOHANNES LINDENOW de *Hundsholmb* / Regni Daniæ Senator, & arcis Calundanæ præfectus, qui usus proxenerâ ROSÆKRANTSIO, oblatoque lauto stipendio ipsum eò pellexit, ut filiorum generosæ indolis juvenum HENRICI atque JACOBI LINDENOW

NOW curam, donec in exteris futuri essent, in se susciperet. Iterum igitur relicta Patriâ terrestri itinere Belgium adiit, Angliam revisit, in Galliis Lutetiâ, Andigaviâ, & Colonîâ Allobrogum substitit, donec exacto triennio in patriam revocarentur nobilissimi, quibus se addixerat, juvenes, quos Anno 1639. suis reddidit omni disciplinâ Heroum filios decente cultu impensissimè imbutos. Unde, præterquam quod beneficia verbis inita ante tunc re lautè comprobaret, non nisi præclarè de ipso sentire potuit Pater, imo, ob navatam pignoribus fideliter operam, omni illum commendatione majorem ipse & habuit, & ubiqve professus est. Ita magnatum favorem & florentissimam gratiam, quantâ quis maximè posset, diligentîâ atqve humanitate alere doctus effecit, ut Viri, qui ætatis illius gloriam exornabant, commodis ejus consilium cuperent quàm maximè. Vix enim penulam excuserat cum ingeniorum acerrimus pariter ac æquissimus æstimator JUSTINUS HÖG, Vir verè nobilis ac magnus, ad Academiam, quam Soræ illustrem Regum fovet munificentia, ipsum invitaret, ut humaniores literas profiteretur, & politioribus studiis Lyceum condecoraret. Ge-
 stie-

64 RECTORIS PROGRAMMA

stiebat ille quidem summam Viri Principis benevolentiam, qui tam præclaro ipsum destinabat muneri, pari obsequio amplecti, sed intercedebat datæ aliis dextræ fides, quam ut nunquam ante, ita ne tunc quidem violare voluit. Sexennium igitur adhuc integrum in Belgio, Angliâ, Gallia, Sabaudia, Helvetia, Germania atque Italia consumpsit. Tandem aliquando quindecim annorum peregrinator, multis defunctus laboribus, & tantum non delassatus, ut æternæ famæ, quæ literarum studio paratur sine interpellatione velificaret, nobiliquæ commercio immortalitatem negotiaretur, veterem cum Musis rationem deducere constituit. Sed his curis intentus cum Patriâ urbe se abdidisset, svasu amicorum, thalami sociam sibi optavit Matronam omnibus virtutibus, sed præcipuè morum sanctitate insignem, & antiqvæ nurbus parem MARIAM GEORGII filiam, Viri admodum Reverendi atque Excellentissimi M. WIKMANNI HASEBARDI Episcopi quondam Wiburgensis vigilantissimi viduam, diequæ 5. Decembris Anni 1654. voti compos matrimonium orsus est, quod sedecim annorum mira nobilitavit concordia, ornavitquæ mascula proles gemina, quamvis
non

non diu superstes. Anno 1654. Calendis Majis Procuracionem Regiæ communitatis, jussu Augusti nostri, suscepit, eamqve per tria lustra, & quod excurrit, ita administravit, ut nunquam, ipso connivente nedum volente, fraus ulla sit facta. Difficillimis autem temporibus fides ejus clarissimè innotuit, cum, strepente circum quaq; funesto bello & segetem omnem inimico usurpante milite, latrantibus in urbe stomachis nullum ab agris solatium sperari posset. Quicquid enim tunc præsidii ad seqviores casus se posuerat id omne studiosæ juventutis extremæ commoda vit necessitati, propriumqve imminuit censum, ne, se dispensatore, alumnis alimenta deessent. Scilicet hoc uno gaudebat, hoc uno se circumspiciebat, quod Patriæ ex suo prodesse posset. Agnovisse se hanc viri fidem testari voluit Augustissimus Rex noster, ideoqve statim, reddita sibi Patriâ, novo honore, titulo Assessoris in Collegio Camerae, ipsum ornavit, dieqve 6. Februarii hujus anni, post præstitum homagium, in supremum dicundi Juris Senatam adoptavit, & collegii justitiæ Assessorem constituit. Quod autem ferior meritis ac publicâ expectatione hic ipsi honor venerit id proprio debuit genio, longè enim

enim glorioſius duxit, ſi homines quærent, cur honorum ſaſtigio careret, quàm quomodo haberet, ambitionisquæ, à qua longiſſimè abſuit, accuſare ſolebat eos, qui multas occupationes avidè amplexantur, & eas magnæ felicitatis argumenta putant, cum ipſe in votis nil haberet magis, quàm ut tranquilliſſimè ſeneſceret. Scilicet in id unicè intentus ſemper vixit, ut Deo, Regi, Patriæ, amicis, pauperibusquæ placidè ſua tempora impenderet. Igitur ab ipſis vitæ primordiis Numinis cultu nil ſanctius habuit, cum quo, per interpretes piæ preces, omni momento loquebatur. Maximo Patriæ Patri fortunâs omnes ipſumquæ devoverat ſpiritum, & quæ à Regiâ clementiâ ad ſe cumulatiſſimè manaverant beneficia prædicabat affiduus. Omni præterea corporis ac animi contentione id agebat, ut demandatam ſibi Provinciâ eâ fide ac integritate adminiſtraret, ut rationem factorum poſtulantibus quovis momento reddere poſſet. Erga pauperes effuſam ejus benignitatem nulla dies ignorabit, donandi enim modum non iisdem cum vitæ terminis circumſcripſit, quippe jus largiendi etiam poſt mortem ſibi eſſe voluit. Tabulis enim teſtamenti reſignatis patuit illum pauperibus hujus

hujus urbis mille, Scholæ Otthinianæ septingentas, templo hujus urbis primario, in quo exuvias suas condi jussit, ter centum argenti uncias legasse. Plurima supersunt adhuc elegantiae ejus illustria documenta: Videre est veterum nummorum ingentem numerum, patriæ antiquitatis quæsitissima spolia, nec non ex vario metallo varie signatæ monetæ copiam, quam ætas, raritas, & artificum nobilitat industria, in quibus conquirendis dexteritate, comparandis liberalitate, servandisque studio cum usus esset maximò, merito & inter postremas illa ipsi cura fuit, ne vel periret hoc cimelium, vel interruptâ serie dispersum temporum injurias aliquando experiretur. De utroque autem securum esse clementissime jussit maximi Regis curiosa indoles. Cernitur & vastum conclave clarissimorum hominum monumentis, magno pretio comparatis, constipatum, intra quod ipse, quantum à publico munere vacabat, abditus cum Musis commentari frequentissime solebat. Totum hunc Musarum mundum, totam hanc librariam supellectilem publico donavit, & septingentis taleris Joachimicis, domoque planè lateritiâ dotatam, ut augustius habitaret, in Bibliotheca Academica quæ est in

æde S. Trinitatis reponi iussit. Tantâ liberalitate supremum vitæ actum claudere voluit. Die Augusti proximè præteriti, nono, quàm imbecillâ nos DEUS materiâ orsus est, experiri cœpit; Repentè enim sinistra corporis pars resolvi, oculorum acies hebescere, febrisqve jam satis afflictum inquietare cœpit. Et his quidem malis Principes Patriæ Medici, Viri clarissimi excellentissimi atqve experientissimi D. PAULUS MOTH Seren. Reg. Majestatis Archiater & D. THOMAS BARTHOLINUS in Regiâ hâc Academiâ Professor honorarius, & Medicæ Facultatis Decanus, pro summâ quâ pollent in re Medicâ experientiâ, omni præsidiorum genere obluctati sunt, sed vix tantum obtinere potuerunt, ut per vices commodiorem se esse sentiret æger. Ita enim se composuerat cum auxiliis pertinacia morbi, ut vehementissimè constaret, atqve in vestigio firmiter hæreret. Quo viso maturè animæ salutis prospectum voluit. Ideoqve vocato ad se Viro admodum Reverendo & Clarissimo M. JACOBO FABER ad templum Virginis Pastore primario & Præposito Sokkelundensi, post expiatis veteres noxas, mentemqve omni mortali contagione subductam, sacra-

cratissimum corporis ac sanguinis JESU CHRISTI epulum petiit & accepit. Inde, ut magnum decebat animum, quicquid universi lex jubet, sine cunctatione, pati paratus fortiter mortis impetus sustinuit, donec die 5. Septembr. veniente extremæ horæ termino vitâ cesstit, anno ætatis quinto supra sexagesimum. Ita vivida & excelsa mens inter mundana hæc atque umbratica serpere diutius dedignata in meliorem emissâ est vitam, & supra humanæ sortis habitum facta ævo perfruitur æterno. Corpus, quod, consecrata postquam in cœlum evolavit anima, reliquum nobis fuit, horâ meridianâ magnifico funere efferemus. Vestri tunc muneris erit, cives Academici, multâ id frequentiâ deducere, & precari ut nutritoris benevoli ossa molliter quiescant. Hafniæ 1669. die 15. Septembris.

Sub Officii nostri Sigillo.

D. O. M. S.
IMMORTALI MEMORIÆ
NOBILISSIMI VIRI
JOHANNIS MULENII
GEORG. F.
IN SUPREMO TRIBUNALI
ET
COLLEGIO CAMERÆ ASSESSORIS
OECONOMI COMMUNITATIS ME-
RITISSIMI
SENIS GRAVIS, PHI, PRUDENTIS
ET MUNIFICI
OTTHINIÆ VIII MARTII c^o l^o c^o V
NATI
HAFNIÆ III SEPTEMB. c^o l^o c^o LXIX
DENATI
ET
MARLÆ GEORGII FIL.
CONJUGIS EJUS DESIDERA-
TISSIMÆ

NAT.

NAT. HAFNIÆ clō lōc XI.

XXI. JUL.

DENAT. clō lōc LXIII.

XXI. DECEMB.

FILIORUMQVE

VICHMANNI ET OLIGERI
PRÆMATURA MORTE EREPTO-
RUM.

M. H. P. C. H.

clō lōc LXIX.

